

ת"פ 30905/11 - מדינת ישראל נגד ע.צ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-11-30905 מדינת ישראל נ'צ'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז אביב בר אור
נגד
ע.צ.
ע"י ב"כ עוז על מסיקה

הכרעת דין

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום ובמהלך כ- 5-6 חודשים שקדמו לו היו הנאשם והמתלוננת ש.ג. (להלן: "המתלוננת") בני זוג, שעמדו לפני נישואים זל"ז, אלא שאז, בתאריך 12.3.2011, אירע ביניהם האירוע, העומד במקודם הכרעת הדין, שהעיב על יחסיהם וטרף את הקלפים.

כיום המתלוננת נשואה לאחר ואם ליד מנישאים אלה, הנאשם אף הוא נמצא באותו מקום אחר ונשאר להכריע במחלוקת שנותרה ביניהם מה עבר והוא מה קרה באירוע שהוביל את המתלוננת להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם ולהגשת כתב האישום נגדו.

2. על פי המתואר בכתב האישום בתאריך 12.3.2011 סמוך לרחוב שנקר בהרצליה, בעודו בגילוףין, החל הנאשם לקלל את זוגתו, המתלוננת, עד שהחלה לנוס מפניו ונכנסה למונית לכיוון פתח תקווה.

הנאשם דלק אחרי המתלוננת, נכנס למונית, בכונה להוציאה בכוח מתוכה, משך בשערה, הוריד את מגפיה מרגליה והטיח המגף בפניה.

עובדיו אורח שהפרידו את הנאשם מהמתלוננת המתינו עימה עד לבואם של השוטרים למקום.

על מעשיו אלה מואשם הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות, על פי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין")

3. **בתשובהו לאישום** הודה הנאשם שהוא בזמן ובמקום, אך כפר בביצוע המעשים המיוחסים לו.

לטענתו, היה יכול בין לבין זוגתו אך הוא לא הכח אותה אלא הוכה על ידה והוא אף חלצה את נעליה וזרקה עמוד 1

אותן עליו.

הן הנאשם והן המתלוונת סיפרו שטרם יציאתם מהבית למועדון שתו אלכוהול והוא שתוים, גם אם לא ממש שיכורים.

4. להוכחת האישום נסמכת המאשימה על עדותה של המתלוונת וכראיות חיזוק על עדותם של שוטר הסיוור שי אפרוח (להלן: "שוטר הסיוור") ושל אמה של המתלוונת הגב' ר'. (להלן: "האם").

ההגנה נסמכת בבקשתה להפריך את האישום על עדותו של הנאשם.

5. אין חולק כי לגבי אופיו ומהותו של האירוע מבוססות הראיות על גרסה מול גרסה - גרסת המתלוונת מזה וגרסת הנאשם מזה - שעודותם הינה הציר המרכז לקבעת מצאים, בין מרשימים ובין מזכירים, על פי מידת האמון שאtan בכל אחת מהן, כשלצידן תשקלנה ראיות החיזוק לצד משמעות אי הבאות של ראיות עד' ראייה שנכחו באירוע.

6. המתלוונת מסרה לראשונה את גרסתה בתלוונת המשטרה וחזרה באופן כללי על פרט' הגרסה בעודותה בבית המשפט, אף שהצהירה כי "**אני מבחינתி סולחת לו, שוכחת הכל וסגורת את התקיק...לפניהם חודשים התקשר אליו מישחו לשאול אותו על התלוונה שהגשתי נגד הנאשם. אמרתי שאני מבקשת לסגור את התקיק כי אני נשואה פלוס יلد ואני לא מעוניינת לחזור לעבר. פתאום קיבלתי הזמנה למשפט והייתי צריכה להתיצב.**".

גרסתה אינה חפה מסתרות, הן באשר להשתקשות האירועים הcronologית והן בהתייחס לאופן בו הותקפה, סתרות עליהן הצבעה באט כוח הנאשם בהרחבה בסיכוןיה.

לגביו סדר האירועים, במשמעותו, באיזה שלב של האירוע תקף אותה הנאשם באמצעות המגף, סיפורה המתלוונת בחקריתה במשטרה כי היה זה לאחר שהוציא אותה בכוח מהמנית, בעוד שבבית המשפט העידה שהכה בה עם המגף עוד בטרם נמלטה למונית.

לביקשת ב"כ הנאשם להתייחס ולהסביר את השוני בגרסה לגבי אופן השתקשות האירועים השיבה "**הבעיה היא שכשיפרתי לחוקר סיפרתי לו את זה בחלוקת, לא סיפרתי לו מא' עד ת' מה קרה. סיפרתי לו מה שזכרתי, בגלל זה יצא בצורה כזו שזה לא לפי סדר האירועים... סיפרתי לו מה שקרה במונית ואז נזכרתי במה שקרה עם המגפים ואז סיפרתי לו וכן הוא רשם. לא סיפרתי לו לפי סדר האירועים.**".

כאמור, ב"כ הנאשם מנתחה בסיכוןיה שורה של סתרות שנמצאו בגרסת המתלוונת, בין הודיעתה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, שחלקו התבטוו בהרחבה ובתוספת עובדות בעודותה בבית המשפט על פני האמור בהודיעתה במשטרה וחלקו באו לידי ביטוי בשינויים כאלה ואחרים בגרסה, הכל כפי שיפורט להלן:

بعدותה בבית המשפט פתחה המטלוננט סיפורה כי לאחר שיחת טלפון שכיר הנאשם עם חברו התפתחו ביניהם יכוח "זה הוא מה.initial עם סצינות הקנאה שלו... היה ויכוח ואני לא זוכרת על מה. פתאום יצאת הקנאה, הוא פחד שאני בוגדת בו אז התחללו הקלות".

לטענת ב"כ הנאשם עובדה זו כלל לא הזכרה על ידי המטלוננט בהודעתה במשטרה.

עיוון בהודעת המטלוננט מלמד כי אמן לא צינה עובדה זו כרקע לאיורע, בפתח הودעתה, אך בהמשך כשנשאלה על ידי החוקר מה הייתה סיבת התקיפה השיבה: "כי הוא חושב שאני לא מראה לו אהבה ופחד שאני אבוגוד בו".

כשעוממתה המטלוננט, בחקירה הנגידית, עם הטענה שלא הזירה בהודעתה במשטרה סצינות קנאה וחשש שהוא בוגדת בו הסבירה "במשטרה قول רעדתי, פחדתי ובכיתתי לחוקר. אמרתי לו את זה בזריזות..."

بعدותה בבית המשפט סיפרה המטלוננט, לראשונה, שבמהלך האירע נפלה לרצפה, אף שלא יכולה לומר האם זה קרה במהלך הריצה או כתוצאה מדחיפה על ידי הנאשם.

אף שהדברים לא הזכירו על ידה במהלך חקירתה במשטרה עדמה המטלוננט על דעתה כי היא בטוחה במאה אחוז שנפלה וכשהתבקש להסביר לביקשת ב"כ הנאשם כיצד לא סיפרה על כך לחוקר השיבה "אני מסבירה שלפנינו שנתיים חוקר חקר אותו ואני הייתי מתוך פחד. ענית עלי מה שיכולתי לענות, גם אם רשותים שם כל כך הרבה דברים... אמרתי שקשה לי לדבר. דיברתי מתוך בכיכי. אבל הוא המשיך לשאל אותך אותו".

ראשונה, במהלך חקירתה הנגידית, בבית המשפט, סיפרה המטלוננט שכטוצאה מהמקרה שקיבלה מהנהעל, שפגעה בה בשפה העילונית, נגרם לה פצע בשפה וכדבריה "נכنتי לכלא צבאי והיה לי פצע" - כאשר אין מחלוקת שבאותו לילה הועברה לכלא הצבאי בשל עיריקות.

ב"כ הנאשם העלהה בפני המטלוננט את תמייתה הcycles לא שוטר הסיוור אף לא החוקר לא ראו ולא תיעדו שראו את הפצע על שפתה והמטلونנט השיבה כי שוטר הסיוור פגש בה בשעת לילה ו"מי אמר שדווקא יהיה לי דימום רציני מפצע קטן?" ובהתיחסה לטענה שלא הצבעה בפני שוטר הסיוור על הפצע בשפה הגיבה "היהתי בהיסטוריה ובכית ודיברתי עם השוטר שיקח אותו מהנאשם כי פחדתי ממנו. נראה לך שבאותו רגע אני אגיד לו שהוא דפק לי מכח בשפה?"

מעבר לעובדות אלה, אליהן הפנתה ב"כ הנאשם בסיכוןיה כלפי עובדות שהוספו, ציינה כי לגבי שתי עובדות סתרה המטלוננט את עצמה.

האחד - נוגעת לשאלת האם הנאשם הוריד את המגן, בו לטענתה הכה אותה, מרגלה או שהיא חלצה את מגפה בעצמה.

השנייה - נוגעת לשאלת האם הנאשם זرك את המגן לעברה או הטיח אותו בפניה.

לטענת ב"כ הנאשם, הן בהודעתה במשטרת הראשית סיפרה המתלוננת שהנאשם חלץ את נעליה מרגליה ורק בסוף עדותה הראשית ובמהמשך בחקירה הנגידית אישרה שחלצאה את נעליה עצמה.

עוין בהודעתה של המתלוננת במשטרת לא מוביל בהכרח למסקנה שכונת דבריה הייתה שהוא חלץ את נעליה מעל רגליה. וכך היא תיארה שם את השלב בו לקח הנאשם את נעליה **"הוא לicked מימי את הנעלים, את המגף שלו... הוא לicked את הנעלים ואמר לי תלכי יחפה"** - תיאור זה מתישב גם עם האפשרות אחרת.

אכן, בתחילת עדותה סיפרה המתלוננת שהנאשם לicked ממנה **"את המגף מהרגל"**, אך מיד כשעומתה, בסוף החקירה הראשית, עם גרסת הנאשם, לפיה הורידה את הנעלים בלבד, לא שלה אפשרות זו והשיבה **"אולי הורדתי את הנעלים כדי לזרוץ ממוני"** וחזרה על כך, שכנראה טעהה בתחילת עדותה, גם בתשובתה לשאלת ב"כ הנאשם בחקירה הנגידית **"אמרתי שכנראה טעיתי וכנראה אני הורדתי את הנעלים ורצתי... אני לא זוכרת... אמרתי שכנראה אני טעיתי כי לא זכרתי... לפני שנתיים זכרתי הכל יופי"**.

לטענת ב"כ הנאשם לא הייתה המתלוננת מסוגלת לומר האם הנאשם זרך את המגף לעברה או שמא החזק בו והכה בה באמצעותו והפנתה לכל התיחסויותיה של המתלוננת בסוגיה זו, המצוייה בלבת המשפט, החל מהודעתה במשטרת והמשך במהלך עדותה בבית המשפט.

אכן, הטרמינולוגיה בה משתמש המתלוננת לתיאור האופן בו, לטענה פגע בה הנאשם באמצעות המגף אינה עקבית.

בהודעתה במשטרת מתארת המתלוננת אקט זה תוך שימוש במונח **"העיף"** וכדבריה **"הוא לicked אחד מהנעליים שלו והעיף לירוץוף"**, בעוד שבعدותה הראשית תיארה כר את המעשה **"הוא לicked מימי את המגף מהרגל ודפק לירוץוף"**. בשום מקום לא השתמשה המתלוננת במילים **"זרק"** או **"הטיח"** - שימוש בהם עלה בכתב האישום ובחקירת ב"כ הנאשם את המתלוננת.

ב"כ הנאשם פירשה את המושג **"העיף"** כ**"זרק"** והפנתה אל המתלוננת שאלת להבהירה: האם הנאשם זרך את הנעל לעברה או שהכה בה באמצעותו וכן הגיבה המתלוננת לשאלת **"זרק את זה על הרצוף שלו."** זאת הייתה הכוונה שלו... הוא היה לידיו באותו זמן. הכוונה שלו הייתה לזרוק לי על הפנים. הוא פגע בי בשפה העלינויה... הוא לicked את המגף ודפק לי בפנים. הוא לא זרך הוא היה קרוב אליו. הוא פגע בי... מה זה משנה אם זה לזרוק או להטיח? חשבה הכוונה שלו".

ב"כ הנאשם הצבעה בסיכוןיה גם על השמטה של נתון משמעותי, בתיאור האליםות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת כמשמעותה מהמוני, שלא סיפה בעדותה, בהבדל מהודעתה במשטרת, שהנאשם משך גם בשערותיה ולדבריה הדעת נותרת שאדם שחווה משיכה בשיעור יתיחס לכך במהלך עדותנו.

אכן, בתארה את האופן בו הוציא אותה הנאשם מהמוני, ציינה המתלוננת מספר פעמים במהלך עדותה בבית

המשפט, הן בעדותה הראשית והן בתשובה לשאלות שנשאלה בחקירה נגדית, כי הנאשם משך אותה בכוח מהרוניה באמצעות היד וגרר אותה על הרצפה ולא הזירה כי משך בשערותיה, כאשר התשובה לתהיה זו ניתן למצוא בגוף תיאורה את האירוע "הוא משך אותו מהרוניה... הוא גרר אותו על הרצפה בכוח... הוא הוציא אותו במשיכה וגרר אותו על הרצפה... הוא תפס אותו עם היד הימנית. ישבתי ליד הדלת מאחוריה. הוא משך אותו החוצה ומשר אותו על הרצפה. אני לא זכרת איך הוא משך אותו. אלה פרטיטים קטנים".

7. הנואם, כאמור, הכחיש שנקט באלימות כלפי המתלוונת, אך אישר בעדותו שהתגלו עבון לבין המתלוונת ויכול בעת שהגיעו למקום האירוע, בקרבת המועדן אליו יצאו ובו ביקשו לבלוט, בעקבות שיחת טלפון שקיים עם חבר.

לטענתו, המתלוונת החלה בויכוח, כשהתיחחה בפני שהחברים שלו יותר חשובים, החלה לקלל ו"הרימה ידיים עליי והשתוללה בזמן הויכוח... נתנה סטירות, בעיות, דחיפות וקללות".

ברשותו אישר שהמתלוונת עלתה פעמיים למונית והודה שתפס לה את היד ואמר לה לצאת, אבל "**לא בכוח,** כמו **זוג שהולך יד ביד**", כשלדבריו, המשתלבים עם גרסת המתלוונת, גם נהג המונית דרש ממנה לצאת.

לטענת הנואם, אותה העלה בהודעתו במשפטה, לא רק שלא הגיע במתלוונת עם המגף שהורידה מרגליה, אלא המתלוונת היא זו שזרקה את המגפים עליו ואילו הוא רק הרים אותם והניח אותם לצד.

בעדותו בבית המשפט לא חזר על הטענה שהמתלוונת השילכה את הנעליהם לעברו. בחקירה הראשית כלל לא סיפר שזרקה את המגפים ורק בסוף החקירה הנגדית, לאחר שנסאל שוב ושוב מה קרה עם המגפים אמר כבדרך אגב שהמתלוונת זרקה את הנעליהם, אך לא טען שהם נזרקו עליו או לעברו.

8. אכן, אם פורטים את גרסת המתלוונת לפרטות ניתן בנקל להגיע למסקנה שעדותה אינה מהימנה, לאור המפורט לעיל אודות הקושי בעדותה בהצגת סדר אירועים קרונולוגי התואם את תיאור השתלשלות האירוע כפי שנמסר על ידה בחקירתה במשטרת ובהתייחס לסתירות, לכאה, בין גרסתה במשטרת לגרסה אותה הציגה בבית המשפט, לגבי אופי האלימות בה נקט הנאשם כלפיה, לטענה, במהלך האירוע.

אל, שאת עדותה של המתלוונת יש לבחון לאור ההתרומות הכליליות מאישיותה, מיכולותיה הורכבות ומהתיחסותה לאירוע בפרשפקטיבה ונΚודת המבט של חלוף הזמן והשינויים שחלו בחייה מאז.

המתלוונת הותירה רושם של בחורה לא מתוחכמת, ששפתה דלה ופשוטה ועולם המושגים והדיםומים שלה מצומצם, המשמשת בביטויים כמו "העוף לי" (את הנעל - ה.ג.) לפרשוף" או "דף לי" (את הנעל - ה.ג.) בפרשוף", כדי לתאר אותו מעשה, כשניכר שלא ברור לה מדוע ב"כ הנאשם משתמש במינוח "זרק", שהרי לדבריה הנאשם היה קרוב אליה וגם אם התקoon לזרוק הרי שנוכח הקרבנה הפיזית ביניהם באותו רגע הנעל לא נזרקה אלא, בשפתה ובלשונה "לקח את המגף ודפק לי בפנים", כשהיא כלל לא מבינה מה ההבדל בין לזרוק ולהטיח וספק אם הבינה את משמעות המילה הטיח, בה נעשה שימוש ע"י עורך כתוב האישום ובו השתמשה ב"כ הנאשם בניסוי להבין מהמתלוונת איך ובאיזה אופן תקף אותה, לטענה, הנאשם באמצעות המגף.

nicr היה שהמתלוננת איבדה עם השנים עניין בתייק, בשל כך גם, לדבריה, לא ראתה כל עניין להפנות את תשומת לב התובע לכך שלא כל מה שסיפרה לחוקר נרשם בהודעתה. עם זאת כשהזמנה לבית המשפט בכל זאת התייצבה ולא ניסתה להתחמק מלמסור את גרסתה, כשבעודותה לא עשתה כל ניסיון להעצים את חלקו של הנאשם, או להפריז בתיאור מעשיו, כך גם כשסיפרה שנפללה לרצפה במהלך האירוע, נזהרה مليיחס זאת לנאם, כשהסבירה שאינה זוכרת אם היה זה כתוצאה מדחיפה על ידי הנאשם או שנפללה עצמה ואף לא ייחסה חשיבות לירידה לפרטים לגבי האופן בו משך אותה הנאשם, כשטיירה רק את אותן עובדות שהותירו בה את רישומן החזק, ונותרו חרוטים בזיכרון, ככלבי האחרים התייחסה כל "פרטים קטנים", וב[Unit]ינה, מרחק הזמן, חסרי חשיבות.

יתריה מכיך המתלוננת לא הכחישה ולא התחמקה, לא בהודעתה במשטרה אף לא בעדותה בבית המשפט, מלבדות שבזהדמנויות קודמות במלול הקשר עם הנאשם, הייתה אלימה כלפי ותקפה אותו **"יכול להיות שהיית אלימה, אבל הייתה לי סיבה לכך. הוא בן אדם מאד אגרסיבי... מה זה מרביתה לו? נתנת לו כאפה קטנה או טירה קטנה, אבל הייתה לי סיבה... לא אהבת את ההתנהגות שלו. או שהוא היה תופס אותי עם הידיים חזק..."** עם זאת הדגישה הן בהודעתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט ש**"שום דבר בעולם לא נותן אישור מבחינתי שגבר יש לו זכות להרים יד על בחורה."**.

בעדותה בבית המשפט אף אישרה שגם במהלך האירוע, בעת שהנאם משך אותה מהמוניית וגרר אותה על הרצפה הגיבה בכך ש**"הרמתי עליו דוקא יד. זה היה בדחיפות ובטירה שנטתי לו... אני זוכרת שהרמתי עליו יד, רק לא זוכרת מתי... כמה שדחפתי אותו ורציתי שיתרחק ממני לא הרמתי עליו יד באליםות לגמרי כמו שהוא הרביך לי. דחפתי אותו וננתי לו טירה, אבל זה לא היה כמו באליםות אגרסיבית כמו שהוא הרביך לי."**.

כאמור, לחיזוק אמינות גרסתה של המתלוננת הובאו שני עדים. לא מדובר בעדויות ראייה אלא בשני עדים המתארים את מצבה הנפשי לאחר האירוע ואת סערת הרגשות בה הייתה נתונה.

שורט הסיוור שהגיע למקום האירוע ופגש במתלוננת ובנאם מתאר בדוח הפעולה שרשם את התרשומות מהשניים. **"על פי שיחה עם בת הזוג [...] טענה בפנוי כי היא ובן הזוג שלה רבו והוא הרים עליה יד. הנ"ל בכתה והייתה נסערת מאוד. היה קשה להבין אותה ועוד טענה בפנוי כי היום זאת הפעם הרבייה שהוא מרימים עליה יד. החשוד שעמד בצד עם צוות מתנדבים נראה שכור וצעק, ניגשתי אליו. הנ"ל טען כי לא הרים עליה יד."**.

שורט הסיוור לא ذכר את פרטי האירוע, אך הדגיש שבדוח הפעולה שרשם ה证实 את התרשומות מהמתלוננת והנאם.

אמה של המתלוננת סיפרה על שיחת הטלפון שקיימה עם המתלוננת שהתקשרה אליה מתחנת המשטרה לאחר האירוע **"והיא אומרת לי בטלפון,AMA ואולה בוכיה, בואי תיקח אוטי, ואני אומרת לה מה קרה? והיא אומרת לי עידן הרביך לי ועכשו אני רוצה שתבואו לקחת אותה ממשטרת גלילות."**.

בחקירה הנגדית לא נחקירה האם על גרסתה לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת, בעקבות האירוע, כפי שתואר עמוד 6

על ידה.

10. אל מול גרסה של הנאשפת עומדת גרסתו של הנאשם, שעלה פניו לא ניתן להצביע על סתרות או פרוכות מהותיות, למעט לעניין הטענה שהמתלוננת זרקה את המגפיים עליו.

יחד עם זאת, ההתרשות הכללית מעודתו הותירה הרגשת אי נוחות, חוסר אמון, וקושי לאמץ את גרסתו כמהימנה, כשಗימד את חלקו באירוע ומנגד העצים את חלקה של המתלוננת.

בעודתו הראשית מסר גרסה לאקונית, מצומצמת וחסра בפרטם מהותיים, וניכר היה בעת שמסר את עדותו שהוא מבקש להיפטר במהרה מהמעמד שלא היה לו נוח בו, כשבעיקר הבהיר הבהיר את מעשי והפנה אצבע מאשימה כלפי המתלוננת ש לדבריו "הרימה ידיים, הכוונה שהיא נתנה סטירות, בעיות, דחיפות וקללות", בעת שהוא רק תפס את ידה כדי שתצא מהמונייה **"לא בכוח. כמו שזוג הולך יד ביד."**.

תיאור פוטורי זה של התנהגותו כלפי המתלוננת לא עומד בהלימה למצבה הנפשי של המתלוננת, שלבקשתה הזעקה המשטרה למקום על ידי נהג המונית, כפי שהתרשם ממנו שוטר הסיור ולא היה בכך כל הסבר מניח את הדעת להתרשות שוטר הסיור מצבה הנסער ומכיוון של המתלוננת מחד גיסא ומайдך גיסא מצבו ומהתנהגותו של הנאשם שנראה שכור וצעק, כספיר בעודתו, בצורה תמציתית וללא כל התייחסות לביטוי הרגשי והנסער של המתלוננת, ולאחרן בו נראה והתנаг, שכשהגיעו השוטרים **"שאלו מה קרה ואמרתי להם שהו ייכוחים. הם אמרו לנו להתלוות אליהם."**

ニיכר היה שהנאשם מעורה מאי בקו ההגנה שלו, כשבמהלך חקירתו הנגדית, במקום להשיב לשאלות שנשאל, כמתבקש, התעמת עם הריאות וטען שעוזמתה של המתלוננת רצופה סתרות והביע תמיינות מדוע לא נלקחו עדויות עדי ראייה שהיו במקום או ביצעו עימות בין/amma של המתלוננת.

הבלת קו ההגנה במהלך עדותו, תוך הפניה ביקורת על טיב הריאות, במקום להתמקד בגרסתו לאירוע פגמו באופן ניכר במהימנות גרסתו של הנאשם.

11. ב"כ הנאשם הצביעה בסיכוןיה, כאמור לעיל על מחדלי חקירה, על כך שלא השכילה המשטרה לגבות עדויות מעדי ראייה לאירוע ואמנם לבדוק המ叙述 של הנאשם, במקום המועד לרישום נסיבות המקרא והעובדות ששימשו יסוד לחשד שבוצעה עבירה, רשם שוטר הסיור כי **"עפ"י דברי עדי ראייה במקום ראו את החשוד מרים יד על חברתו."**

על אף האמור לא רשם בדוח הפעולה שערך את שמות עדי הראייה ופרטייהם, על מנת שנייתן יהיה לקבל את גרסתם ותיאורם לאירוע, אף לא את שמו ופרטיו של נהג המונית שאון מחלוקת שהמתלוננת נכנסה לתוכה והוא חייב להיות עד ראייה להוצאה מהמונייה, עובדה שאינה שנייה בחלוקת ולדרך הוצאה, השנייה בחלוקת. כתוצאה לכך לא נגבו עדויות מעדי ראייה אפשריים לאירוע.

השאלה, מה משמעותו ונפקותו של מחדל זה והאם יש בו כדי לקפח את הגנתו של הנאשם.

עמוד 7

עjon בהודעתו של הנאשם במשטרה מלמד כי הוא לא גילה התלהבות מאיות וחקירות עדי ראייה לאירוע כשבתשובה לביקשת השוטר לאשר שהוא עוד אנשים במקום השיב "אין מושג. חברה של נערים".

המסקנה העולה מכך, שארף שהיה ראי לעבות את הראיות על דרך גביית עדויות מעדי ראייה לאירוע, וגם אם יכולה המשימה להציג ראיות טובות יותר מאשרו לפני בית המשפט, אין בהימנעות המשטרה לעשות כן, כדי לקפח את הנאשם בהגנתו ובהתחשב מכלול הראיות האחרות שהובאו והתרשומות מהן, אין במקרה זה כדי להוביל לזכויו של הנאשם.

12. מכל האמור לעיל, לאחר שהזהרתי עצמי שמדובר בעדות ישירה ייחידה, ולאחר שהתרשםתי ממהימנותה ומצאתי ראיות לחיזקה, כשמנגד לא התרשתי ממהימנות גרסת הנאשם, הגעתו למסקנה שיש מכלול הראיות שהוצגו די להרשעתו, בעבירה שיוחסה לו, מעבר לכל ספק סביר

על יסוד כל אלה אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה בנסיבות חמירות, על פי סעיף 379 ביחיד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, במעמד הצדדים